

УДК 351.862

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

С. П. Потеряйко,

*кандидат військових наук, доцент, старший науковий співробітник наукового відділу,
Інститут державного управління у сфері цивільного захисту*

У статті розглянуто проблемні питання щодо функціонування механізмів державного управління у сфері цивільного захисту в сучасних умовах. Виявлено невідповідність між вимогами керівництва держави щодо забезпечення захисту громадян від надзвичайних ситуацій і сучасним станом єдиної державної системи цивільного захисту України. Визначено, що заходи з реформування, які передбачено провести в рамках Стратегії реформування системи Державної служби України з надзвичайних ситуацій, тісно пов'язані із правовим, організаційним та структурним механізмами державного управління у сфері цивільного захисту. Запропоновано напрями щодо вдосконалення механізмів державного управління у сфері цивільного захисту.

Ключові слова: надзвичайна ситуація, органи державного управління, механізми державного управління, цивільний захист, організаційна структура.

S. P. Poteriyko,

*Ph.D (Military Sciences), Associate Professor, Senior Research Fellow of the Scientific Department,
Institute of Public Administration in the Sphere of Civil Protection*

SPECIFICITY OF PUBLIC ADMINISTRATION MECHANISMS OPERATION IN THE FIELD OF CIVIL PROTECTION UNDER CURRENT CONDITIONS

The paper deals with problematic issues related to the public administration mechanisms operation in the field of civil protection under modern conditions. Inconsistency between the requirements of the state leadership regarding the population protection from emergencies and the current state of the unified state system of civil protection of Ukraine was revealed. It is determined that the reform measures are to be carried out within the framework of the Strategy for reforming the system of the State Emergency Service of Ukraine, and they are closely linked with the legal, organizational and structural mechanisms of public administration in the field of civil protection. Ways to improve public administration mechanisms in the field of civil protection are proposed.

Key words: emergency, state administration bodies, mechanisms of public administration, civil protection, organizational structure.

С. П. Потеряйко,

*кандидат военных наук, доцент, старший научный сотрудник научного отдела,
Институт государственного управления в сфере гражданской защиты*

ОСОБЕННОСТИ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ МЕХАНИЗМОВ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ В СФЕРЕ ГРАЖДАНСКОЙ ЗАЩИТЫ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ

В статье рассмотрены проблемные вопросы функционирования механизмов государственного управления в сфере гражданской защиты в современных условиях. Выявлено несоответствие между требованиями руководства государства по обеспечению защиты граждан от чрезвычайных ситуаций и современным состоянием единой государственной системы гражданской защиты Украины.

Определено, что меры по реформированию, которые планируется провести в рамках Стратегии реформирования системы государственной службы Украины по чрезвычайным ситуациям, тесно связаны с правовым, организационным и структурным механизмами государственного управления в сфере гражданской защиты. Предложены направления по совершенствованию механизмов государственного управления в сфере гражданской защиты.

Ключевые слова: чрезвычайная ситуация, органы государственного управления, механизмы государственного управления, гражданская защита, организационная структура.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Стратегією національної безпеки України, що затверджена Указом Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015, визначено незадовільний стан єдиної державної системи та сил цивільного захисту. Тому сучасні виклики українському суспільству щодо збереження суверенітету та незалежності України поставили перед керівництвом держави завдання щодо реформування сектору безпеки і оборони країни та його складової – єдиної державної системи цивільного захисту. Унаслідок недосконалості системи управління цивільного захисту, про що свідчать результати діяльності центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення реалізації політики у сфері цивільного захисту, ефективність протидії надзвичайним ситуаціям залишається низькою. Саме тому розробка науково обґрунтованих шляхів удосконалення механізмів державного управління у сфері цивільного захисту є актуальною науковою проблемою.

Указана проблема тісно пов'язана зі станом єдиної державної системи цивільного захисту в сучасних умовах, а також із заходами щодо реалізації Стратегії реформування системи Державної служби України з надзвичайних ситуацій.

Аналіз останніх публікацій за проблематикою та визначення невирішених раніше частин загальної проблеми. Державне управління у сфері цивільного захисту має певні особливості внаслідок багатоваріантності сценаріїв розвитку надзвичайних ситуацій, кожна з яких є по-своєму унікальною, має свої причини виникнення, сценарії розвитку, особливості впливу на людину, довкілля, масштаби та тяжкість наслідків.

Тому вважаємо за доцільне провести аналіз попередніх наукових досліджень щодо механізмів державного управління у галузі державного управління в цілому і сфері цивільного захисту зокрема.

Відзначаємо, насамперед, суттєвий внесок у розвиток галузі науки державного управління А.Рачинського, який здійснив класифікацію сучасних методик діяльності керівника в управлінні кризовою ситуацією та актуальних критеріїв розробки і запровадження ціннісних стратегій у діяльність персоналу органів державної влади, конкретизував стратегічне прогнозування як механізм оптимізації діяльності персоналу органів державної влади в сучасних умовах суспільно-політичного розвитку, систематизував стратегічні підходи до оптимізації структур органів державної влади та приведення їх у відповідність з

вимогами сьогодення, розробив перспективні напрями оптимізації діяльності персоналу органів державної влади [1].

Р.Войтович, А.Рачинський та інші визначили механізми реалізації державної кадрової політики у сфері державної служби. Автори окреслили принципи державної кадрової політики, що реалізуються за допомогою таких механізмів: соціально-політичних, спрямованих на кадрове забезпечення відповідного етапу розвитку держави й суспільства; структурно-організаційних як системи закладів, установ і організацій, діяльність яких спрямована на впровадження загальної кадрової політики; технологічних як системи заходів, форм, методів та технологій впливу, що застосовуються з метою вирішення конкретних кадрових завдань [2].

Концептуальний аналіз механізмів подолання глобалізаційних викликів суспільного розвитку проведено Р.Войтович. Автором визначено сутність глобалізаційних викликів суспільного розвитку, розроблено ефективні механізми їх запобігання та подолання, запропоновано оптимальну формулу взаємодії та розвитку національних держав в умовах глобалізації в напрямі подолання глобалізаційних викликів, обґрунтовано доцільність створення спеціальних організаційно-управлінських структур з їх подолання [3].

Проблемні питання щодо реалізації державної політики України у сфері цивільного захисту розглянув Є.Романенко. На основі аналізу стану функціонування єдиної державної системи цивільного захисту України автором визначено і охарактеризовано основні проблеми державного управління на державному, регіональному та місцевому рівнях. Є.Романенком доведено необхідність реформування Державної служби України з надзвичайних ситуацій і всієї системи цивільного захисту в контексті європейської інтеграції держави. Особливу увагу автором приділено визначенню напрямів вирішення нагальних проблемних питань щодо вдосконалення державного управління у сфері цивільного захисту на рівні територіальних громад, зокрема в контексті реалізації реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [4].

Л.Приходченко на основі аналізу існуючих методологічних підходів до механізму управління обґрунтувала складові компоненти структури механізму державного управління, довела їх взаємозв'язок та визначила фактори, що сприяють підвищенню ефективності діяльності системи органів публічної влади. На думку

Л.Приходченко, структуру механізму державного управління складають цільовий, нормативно-правовий, організаційний, економічний та інформаційний компоненти, сукупність яких відбиває всі істотні аспекти функціонування системи державного управління: виконання функцій (організаційний), дотримання цілеспрямованості (цільовий та нормативно-правовий), забезпечення ефективності (економічний) та можливості функціонування (інформаційний) [5].

Розв'язанню проблем щодо функціонування механізмів державного управління у сфері цивільного захисту в сучасних умовах приділяється достатньо уваги з боку науковців, що проводять дослідження в зазначеній сфері. Так, С.Андреев розглянув структуру організаційно-правового механізму державного управління цивільним захистом та визначив шляхи його подальшого вдосконалення, обґрунтовуючи запровадження ефективних заходів цивільного захисту на регіональному рівні [6].

Перспективні напрями розвитку механізмів державного управління в надзвичайних ситуаціях окреслив О.Мельниченко, який надав пропозиції щодо їх удосконалення, запропонував авторське визначення поняття “механізми державного управління надзвичайними ситуаціями”, уточнив зміст складових цих механізмів [7].

О.Труш розглянув особливості функціонування механізмів реалізації державної політики у сфері цивільного захисту в Україні, їх сутність і роль. Автор виділив правовий, організаційний та адміністративний механізми державного управління у сфері цивільного захисту та розкрив їх взаємозв'язок [8].

Однак слід зазначити, що проблемні питання щодо особливостей функціонування механізмів державного управління у сфері цивільного захисту в сучасних умовах залишаються недостатньо дослідженими та потребують вирішення з огляду на вимоги сьогодення.

Формулювання цілей (мети) статті. Мета статті полягає в тому, щоб на підставі аналізу попередніх наукових досліджень, нормативно-правової бази, що регламентує діяльність органів державної влади у сфері цивільного захисту, результатів діяльності органів управління в надзвичайних ситуаціях визначити особливості функціонування механізмів державного управління в зазначеній сфері в сучасних умовах та окреслити напрями їх удосконалення.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 25 січня 2017 р. № 61-р схвалено

Стратегію реформування системи Державної служби України з надзвичайних ситуацій (далі – Стратегія), де зазначено, що існуюча система Державної служби України з надзвичайних ситуацій (далі – ДСНС) не дає змоги в повному обсязі виконувати покладені на ДСНС завдання з реалізації державної політики у сфері цивільного захисту, забезпечення належного рівня безпеки життєдіяльності населення, його захисту від надзвичайних ситуацій, пожеж та інших небезпечних подій. Стратегією передбачено у зв'язку з децентралізацією влади передавання окремих повноважень щодо організації та забезпечення пожежогашіння та реагування на надзвичайні ситуації від державних органів до органів місцевого самоврядування. При цьому метою Стратегії є підвищення спроможності ДСНС щодо забезпечення виконання у взаємодії з іншими складовими сектору безпеки і оборони завдань з протидії загрозам національній безпеці у сфері цивільного захисту [9].

Вважаємо, що першочергово має бути вдосконалена структура, функції та завдання єдиної державної системи цивільного захисту України шляхом, насамперед, оптимізації її системи управління.

Реалізацію Стратегії передбачається здійснювати протягом 2017–2020 рр. за трьома етапами. Виокремимо такі стратегічні завдання, що заплановано виконати на завершальному, третьому, етапі (2019–2020 рр.), а саме [9]:

- оптимізація організаційної структури ДСНС на центральному, регіональному, територіальному та об'єктовому рівнях, удосконалення єдиної державної системи цивільного захисту з урахуванням реформування системи ДСНС, місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні;

- розмежування повноважень у сфері цивільного захисту з метою уникнення їх дублювання на регіональному і місцевому рівнях між органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування з урахуванням реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні;

- уточнення зон відповідальності щодо реагування на надзвичайні ситуації державних пожежно-рятувальних підрозділів ДСНС на території регіону, підвищення їх можливостей щодо реагування на ймовірні надзвичайні ситуації;

- технічне переоснащення сучасною технікою, аварійно-рятувальними засобами та спеціальним обладнанням сил цивільного захисту, які входять до системи ДСНС;

– удосконалення механізму взаємодії з іншими структурами забезпечення національної безпеки шляхом подальшого розвитку державного центру управління в надзвичайних ситуаціях ДСНС, утворення відповідних регіональних центрів та налагодження їх взаємодії з Головним ситуаційним центром України та іншими ситуаційними центрами складових сектору безпеки і оборони.

Зазначені завдання заплановано в контексті проведення загальнодержавної адміністративної реформи, що передбачає вдосконалення державного устрою в цілому та надання певної частини повноважень, функцій та завдань місцевим органам виконавчої влади. Цілком очевидно, що такі кроки з боку керівництва держави внесуть суттєві корективи до стратегічного управління країною на всіх рівнях, включно й до механізму управління персоналом органів державної влади.

Аналіз указаних заходів щодо проведення реформи свідчить про необхідність удосконалення правового, структурного та організаційного механізмів державного управління в цілому й у сфері цивільного захисту зокрема.

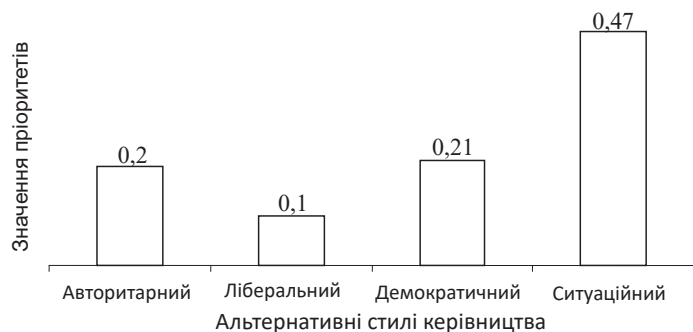
Зважаючи на зазначене, вважаємо актуальним для сфери цивільного захисту розроблений А.Рачинським авторський підхід до стратегічного управління персоналом як механізму здійснення структурних змін у діяльності органів державної влади в умовах кризи. Автором визначено основні принципи стратегічного управління персоналом, на основі яких сформовано критерії запровадження механізму здійснення структурних змін у діяльності органів державної влади, наведено показники (кваліфікаційний, інтелектуальний, психофізичний, антикризовий потенціали) ефективності діяльності персоналу, ідентифіковано основні фактори його антикризової діяльності (структурні, мотиваційні, змінні, особистісні), що впливають на забезпечення структурних змін у роботі органів державної влади [1].

Погоджуємося із запропонованим підходом до стратегічного управління персоналом та наведеними показниками його ефективної діяльності та пропонуємо розглядати вказані показники як якості керівників, що необхідні для організації ефективного стратегічного управління. У зв'язку із зазначеним наведемо висновки інших науковців, які запропонували шляхи усунення недоліків щодо організації управління під час реагування на надзвичайні ситуації, пов'язаних як із професійною підготовкою керівників, так і з комплексом їх якостей, що виявляються в умовах часткової невизначеності обстановки [10].

Авторами досліджено особливості функціонування організаційного механізму державного управління у надзвичайних ситуаціях, за результатами якого виявлено залежність між якостями керівника органу управління та результатом виконання завдань у надзвичайній ситуації [10].

При цьому застосування розробленої ієрархічної моделі на основі методу аналізу ієрархій дало змогу порівняти альтернативні стилі керівництва за кожним з усієї сукупності факторів та обрати найвищі з них за чисельними значеннями пріоритетів, виявити взаємозв'язок між якостями керівника та етапами виконання завдання, що дає можливість керівникові залежно від обстановки та в умовах ризику застосовувати найбільш раціональний стиль керівництва [10].

Аналіз результатів розрахунків порівняння розподілу пріоритетів між альтернативними стилями керівництва за показниками елементного, системного та загальносистемного рівнів свідчить, що на елементному рівні у разі застосування авторитарного стилю керівництва переважають такі якості, як компетентність та життєвий досвід, у разі застосування ліберального та демократичного стилів – креативність та компетентність, ситуаційного – життєвий досвід та креативність. Узагальнений результат розподілу пріоритетів між альтернативними стилями керівництва (див. рисунок) демонструє, що за інтегральним показником якості керівника найвищі значення мають демократичний та ситуаційний стилі керівництва [10].

Розподіл пріоритетів між альтернативними стилями керівництва

Зважаючи на розглянуте, виділимо інноваційний підхід до організації стратегічного управління персоналом, запропонований А.Рачинським, який проаналізував сутність та специфіку організації стратегічного управління персоналом в органах державної влади в контексті сучасних західноєвропейських дослідницьких підходів. На підставі вказаного автором здійснено методологічне та технологічне обґрунтування переходу від

оперативного тактичного управління до управління нового типу, яке підвищило потребу в оптимізації діяльності вищого керівництва держави з метою своєчасного й адекватного реагування на потреби суспільства [1].

При цьому А.Рачинським з'ясовано, що в сучасних умовах принципово змінюються місце та роль персоналу в розвитку та функціонуванні організаційних структур державного управління, що пов'язується з генезою організаційних відносин. Відповідно до цього знижується стратегічна роль керівника, проте посилюється стратегічна спрямованість персоналу, що й зумовлює необхідність розроблення методології ідентифікації нових стратегічних вимог до персоналу в органах державної влади [1].

Особливу увагу автором приділено аналізу ціннісних орієнтацій керівника, які виступають основою формування та реалізації його стратегічної культури (теоретичність міркування; раціональність підходу до прийняття державно-управлінського рішення; зорієнтованість на перспективний розвиток державно-управлінської структури; практичність та корисність управлінської діяльності; правотворча конструктивність та результативність; політична нейтральність; соціальна відповідальність та відсутність конфліктності; управлінська гармонія) [1].

У такому разі, зазначає А.Рачинський, необхідною складовою реалізації стратегічної культури управлінської діяльності керівника є його здатність здійснити стратегічний вибір, який має охоплювати відповідні фактори (ризик, знання попередніх стратегій, реакція громадян, фактор часу), що впливають на концепцію розвитку та управління організаційною структурою [1].

Погоджуємося із висновками А.Рачинського та зазначимо, що ціннісні якості керівника, який здатний до стратегічного мислення, наразі виступають визначальними для здійснення стратегічного управління державою.

Крім того, А.Рачинським розроблено стратегічну методiku діяльності керівника в управлінні кризовою ситуацією, спрямовану на вирішення організаційних завдань, запровадження якої базується на реалізації відповідних стратегічних завдань, що дасть змогу керівникові розробити стратегічний інструментарій ефективного управління персоналом у межах розгортання та локалізації відповідної кризової ситуації. На підставі цього автором підготовлено окремих опис функціональних вимог до діяльності персоналу шляхом дотримання певних параметрів [1].

Вважаємо запропоновані А.Рачинським методику та рекомендації базовими засобами розвитку організаційного механізму державного управління щодо стратегічного управління персоналом у сфері цивільного захисту.

Наразі захист населення і територій від наслідків надзвичайних ситуацій набуває глобального міжнародного характеру. У зв'язку з цим зазначимо, що тільки спільними зусиллями, шляхом проведення міжнародних заходів із запобігання та реагування на надзвичайні ситуації транскордонного масштабу можливо забезпечити захист населення різних країн.

Тому, на наш погляд, важливим та своєчасним є запропоновані Р.Войтович шляхи розв'язання проблеми реалізації механізмів державного управління у подоланні глобалізаційних викликів. Автор підкреслює, що окрема національна держава в умовах глобалізації не здатна самостійно вибудувати стратегію свого розвитку, оскільки вона перебуває в умовах геополітичної та гео економічної залежності. Це свідчить про те, що держава має об'єднуватись з іншими країнами та відповідними міжнародними структурами заради захисту свого народу від викликів сьогодення [3].

Важливе значення для розвитку єдиної державної системи цивільного захисту мають організаційний та правовий механізми державного управління, що тісно взаємопов'язані між собою. У цьому зв'язку варто виділити дослідження С.Андреєва щодо організаційно-правового механізму державного управління цивільним захистом, що, на думку автора, являє собою систему організаційних і правових засобів, інструментів і важелів, за допомогою яких здійснюється процес державного управління цією сферою. Його структура складається з організаційного блоку (суб'єкти державного управління, їх цілі, завдання, функції, ієрархія підпорядкування, управлінські важелі, інструменти впливу) та блоку нормативно-правового забезпечення (закони і підзаконні нормативно-правові акти, статусні документи, що визначають особливості правового статусу суб'єктів державного управління у сфері цивільного захисту, методичні матеріали, інструкції) [6].

На думку С.Андреєва, нормативно-правова база у сфері цивільного захисту України має багато правових прогалин і суперечностей. Цей факт автор пов'язує з порушенням законотворчих вимог на етапі підготовки проектів законів і нормативно-правових актів та пропонує систематизувати законодавство у сфері цивільного захисту, усунути існуючі суперечності й розбіж-

ності. Крім того, автор фокусує увагу на недоліках в організаційно-правових засадах діяльності органів управління цивільним захистом на регіональному рівні, що не відповідають сучасним потребам [6].

Погоджуємося з С.Андреевим лише частково і вважаємо, що законодавство і, насамперед, положення Кодексу цивільного захисту України необхідно привести у відповідність з вимогами сьогодення. Особливо це стосується положень вказаного Закону щодо процедури призначення керівника з ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій та утворення штабу, що є, на нашу думку, напрямом удосконалення одночасно і правового, й організаційного механізмів державного управління у сфері цивільного захисту.

Одним із напрямів удосконалення механізмів державного управління у сфері цивільного захисту О.Мельниченко вважає уточнення понятійного апарату. На основі результатів дослідження сутнісних характеристик понятійного апарату О.Мельниченко запропоновано авторське визначення поняття “механізм державного управління надзвичайними ситуаціями”. Автор тлумачить це поняття як сукупність способів, методів і засобів регуляторного впливу держави, які використовуються для профілактики та зменшення негативних ефектів від надзвичайних ситуацій [7].

Не можемо погодитися із запропонованою назвою механізму і вважаємо більш коректною таку назву – “механізми державного управління у сфері цивільного захисту”, оскільки механізми є інструментом управлінського впливу органів державного управління на організацію цивільного захисту в цілому, а не тільки на ліквідацію надзвичайних ситуацій.

Одним із важливих механізмів державного управління О.Труш вважає правовий механізм, що, на його думку, складається із сукупності правових засобів, за допомогою яких поведінка суб’єктів суспільних відносин приводиться у відповідність з вимогами і дозволами, що містяться в нормах права. Також автор відзначає, що важливе значення в реалізації державної політики у сфері цивільного захисту відіграє організаційний механізм державного управління, під яким він розуміє сукупність різних за своєю природою конкретних процесів і дій, що ведуть до утворення та вдосконалення взаємозв’язків між складовими елементами в механізмі управління та організовують ефективну діяльність державно-управлінської системи. Крім того, О.Труш виокремлює адміністративний механізм державного управління, основою функціонування якого

є державний нагляд і контроль та економічний механізм, що передбачає установлення загальних норм і правил забезпечення економічних стимулів чи регуляторів [8].

Зважаючи на думку О.Труша, вважаємо за необхідне виділити й структурний механізм державного управління у сфері цивільного захисту, що забезпечує функціонування структурних елементів (складових) єдиної державної системи цивільного захисту.

Основним законодавчим актом, що забезпечує провадження політики держави у сфері цивільного захисту, є Кодекс цивільного захисту України, де визначено, що цивільний захист – це функція держави, спрямована на захист населення, територій, навколишнього природного середовища та майна від надзвичайних ситуацій шляхом запобігання таким ситуаціям, ліквідації їх наслідків і надання допомоги постраждалим у мирний час та в особливий період. На нашу думку, у зазначеному визначенні поняття “цивільний захист” закладено недоліки в правовому механізмі державного управління у сфері цивільного захисту. Тому, на наше переконання, у вказаній дефініції необхідно розкрити процес управління діями сил цивільного захисту під час загрози та виникнення надзвичайної ситуації.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Пропонуємо такі напрями вдосконалення функціонування механізмів державного управління у сфері цивільного захисту, а саме:

- правового механізму – внесенням змін та доповнень у положення Кодексу цивільного захисту України та інших законодавчих актів, що потребують уточнення й переробки, особливо щодо змісту поняття “цивільний захист”, невизначеності системи управління єдиною державною системою цивільного захисту, перерозподілу функцій, завдань та повноважень органів виконавчої влади та місцевого самоврядування в умовах реформування системи державного устрою країни, процедури призначення керівника з ліквідації надзвичайної ситуації та утворення штабу;
- організаційного механізму – запровадження інноваційного підходу до організації стратегічного управління персоналом за рахунок переходу до управління нового типу, що передбачає своєчасне й адекватне реагування на потреби суспільства в безпечній життєдіяльності; уточненням зон відповідальності між суб’єктами цивільного захисту щодо реагування на надзвичайні ситуації відповідно до щільності населення та специфіки виникнення надзвичайних ситуацій; удосконаленням механізму взаємодії з іншими

структурами забезпечення національної безпеки шляхом подальшого розвитку державного центру управління в надзвичайних ситуаціях ДСНС, утворення відповідних регіональних центрів та налагодження їх взаємодії з Головним ситуаційним центром України та іншими ситуаційними центрами складових сектору безпеки і оборони;

- структурного механізму – оптимізацію організаційної структури ДСНС на центральному, регіональному, територіальному та місцевому рівнях,

удосконаленням системи управління єдиної державної системи цивільного захисту з урахуванням реформування системи ДСНС, місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні.

Подальшим напрямом наукових досліджень за означеною тематикою вбачається уточнення сутності правового, організаційного та структурного механізмів державного управління у сфері цивільного захисту та їх місця і ролі в загальній структурі механізмів державного управління.

Список використаних джерел

1. Рачинський А. П. Стратегічне управління персоналом органів державної влади: теоретико-методологічні засади : автореф. дис. д-ра наук з держ. упр. : 25.00.01 / Рачинський Анатолій Петрович. – Київ : НАДУ, 2011. – 38 с.
2. Державна служба і кадрова політика / авт. кол. : Р. В. Войтович, В. В. Карлова, А. П. Рачинський та ін. ; за заг. ред. Р. В. Войтович. – Київ : НАДУ, 2015. – 56 с.
3. Войтович Р. В. Механізми подолання глобалізаційних викликів суспільного розвитку України / Р. В. Войтович // Вісн. НАДУ. – 2011. – № 2. – С. 90–98.
4. Романенко Є. О. Концептуальні засади реформування державної служби України з надзвичайних ситуацій та її місце в системі органів внутрішніх справ / Є. О. Романенко // Аспекти публічного управління. – 2016. – № 3. – С. 38–46.
5. Приходченко Л. Л. Структура механізму державного управління: взаємозв'язок компонентів та фактори впливу на ефективність / Л. Л. Приходченко // Вісн. НАДУ. – 2009. – № 2. – С. 105–112.
6. Андреев С. О. Організаційно-правовий механізм державного управління цивільним захистом на регіональному рівні : автореф. дис. канд. наук з держ. упр. : 25.00.02 / Андреев Сергій Олександрович. – Харків, 2010. – 18 с.
7. Мельниченко О. А. Механізми державного управління надзвичайними ситуаціями: сутність та складові / О. А. Мельниченко // Держ. будівництво. – 2014. – № 1. – С. 1–8.
8. Труш О. О. Механізми реалізації державної політики у сфері цивільного захисту в Україні / О. О. Труш // Теорія та практика держ. упр. – 2010. – № 4 (31). – С. 420–426.
9. Про схвалення Стратегії реформування системи Державної служби України з надзвичайних ситуацій [Електронний ресурс] : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 25 січ. 2017 р. № 61-р. – Режим доступу: search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KR170061.html.
10. Барило О. Г. Підходи до управління ризиками під час виконання завдань з ліквідації надзвичайної ситуації / О. Г. Барило, С. П. Потеряйко, О. В. Ірінчук // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. – № 23. – С. 144–147.

References

1. Rachynskiy, A.P. (2011), "Strategic personnel management in public authorities: theoretical and methodological principles", D.Sc. Thesis, Theory and history of public administration, National Academy for Public Administration under the President of Ukraine, Kyiv, Ukraine.
2. Vojtovych, R.V., Karlova, V.V., Rachynskiy, A.P. et al (2015), *Derzhavna sluzhba i kadrova polityka* [Civil service and personnel policy], National Academy for Public Administration under the President of Ukraine, Kyiv, Ukraine.
3. Vojtovych, R.V. (2011), "Mechanisms to overcome the global challenges of social development of Ukraine", *Visnyk Natsional'noi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy*, vol. 2, pp. 90–98.
4. Romanenko, Ye.O. (2016), "Conceptual basis of reforming of the state emergency service of Ukraine and its place in the system of internal affairs", *Aspekty piblichnoho upravlinnia*, vol. 3, pp. 38–46.
5. Prykhodchenko, L.L. (2009), "Structure of the mechanism of public administration: the relationship of components and factors of influence on efficiency", *Visnyk Natsional'noi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy*, vol. 2, pp. 105–112.
6. Andreiev, S.O. (2010), "Organizational-legal mechanism of public administration of civil defense at regional level", Ph.D. Thesis, Mechanisms of public administration, Kharkiv Regional Institute for Public Administration of the National Academy for Public Administration under the President of Ukraine, Kharkiv, Ukraine.
7. Mel'nychenko, O.A. (2014), "Mechanisms of state emergency management: the essence and components", *Derzhavne budivnytstvo*, vol. 1, pp. 1–8.
8. Trush, O.O. (2010), "Mechanisms for implementation of state policy in the field of civil protection in Ukraine", *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia*, vol. 4 (31), pp. 420–426.
9. The Cabinet of Ministers of Ukraine (2017), Decree "On Approving the Strategy of Reforming the State Service of Ukraine for Emergencies" of 25.01.2017 № 61-r, available at: search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KR170061.html (Accessed 18 October 2017).
10. Barylo, O.H., Poterajko, S.P. and Irinchuk, O.V. (2015), "Approaches to risk management during emergency response tasks", *Investytsii: praktyka ta dosvid*, vol. 23, pp. 144–147.